FROSA

'URI DE MOȘ NAE.

osa n'are poftă

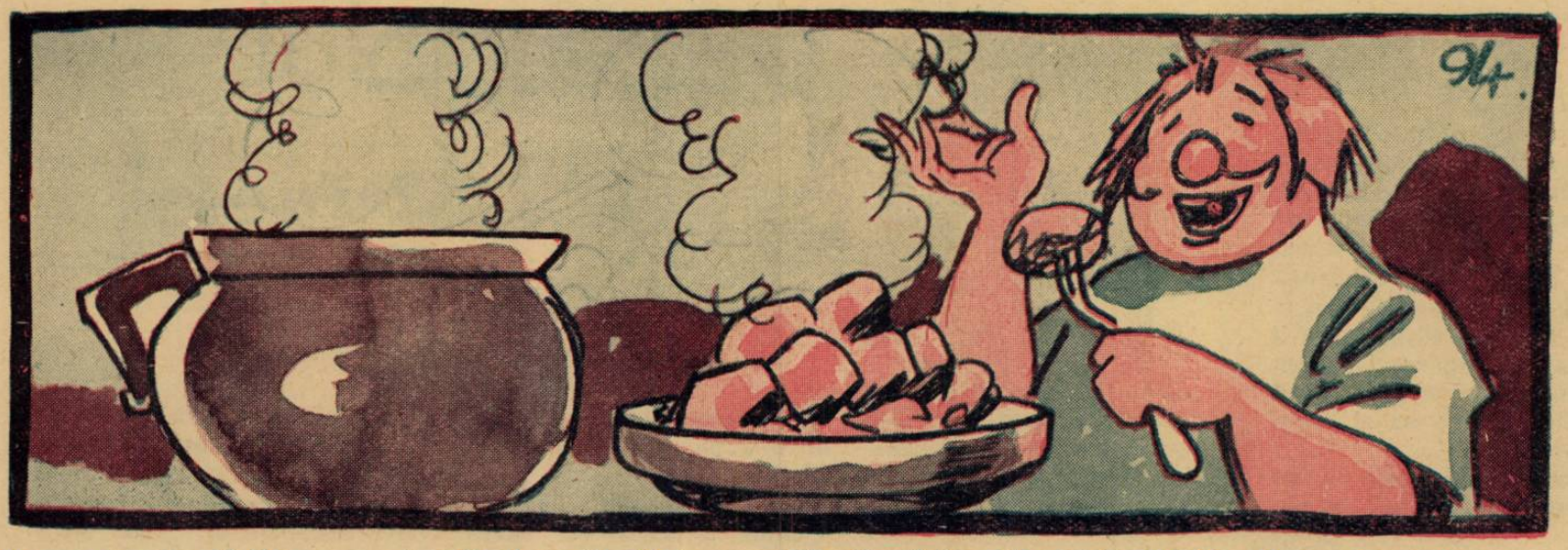

Am crezut acum că Frosa
De mâncat a isprăvit,
Dar de unde ? căci drăguța
Mai avea de ciugulit.

„Am făcut și sărmăluțe,
Ea zâmbind îmi povestește,
Să le vezi și îndată pofta
De mâncare se trezește".

Pân 'la vârf e plin castronul
Cu sarmale de purcel,
„Ce păcat că nu mi-i foame !
Insă ciugulesc nițel".

Zice Frosa și se pune
Să înghită, dragii mei,
La sarmale cu grămada,
Că 'nghițea chiar câte trei.

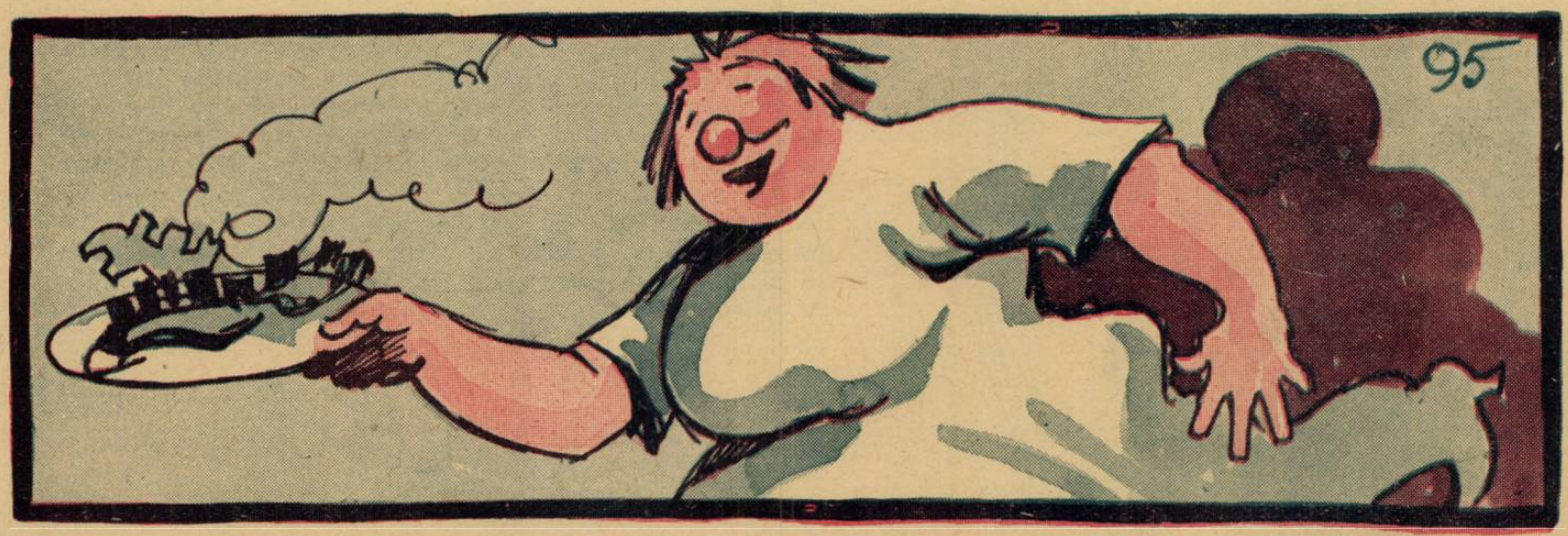

La sarmale, se mai cere
Mămăligă, cum se știe,
A mâncat și mămăligă,
A mâncat o farfurie.

A lăsat doar o fărâmă,
Iar sarmale prea puține.
„Vezi, Moș Nae, că n'am poftă?
Zău ,că nu știu ce-i cu mine!"

N'are poftă!... chiar se vede!
Dar îmi zice : „Stai să-ți spun,
După ce-ai mâncat sarmale,
Alt nimica nu-i mai bun

Pentru poftă, sănătate,
Decât să mănânci pastramă.
Asta știu de când fetiță,
Dela mult iubita mamă".

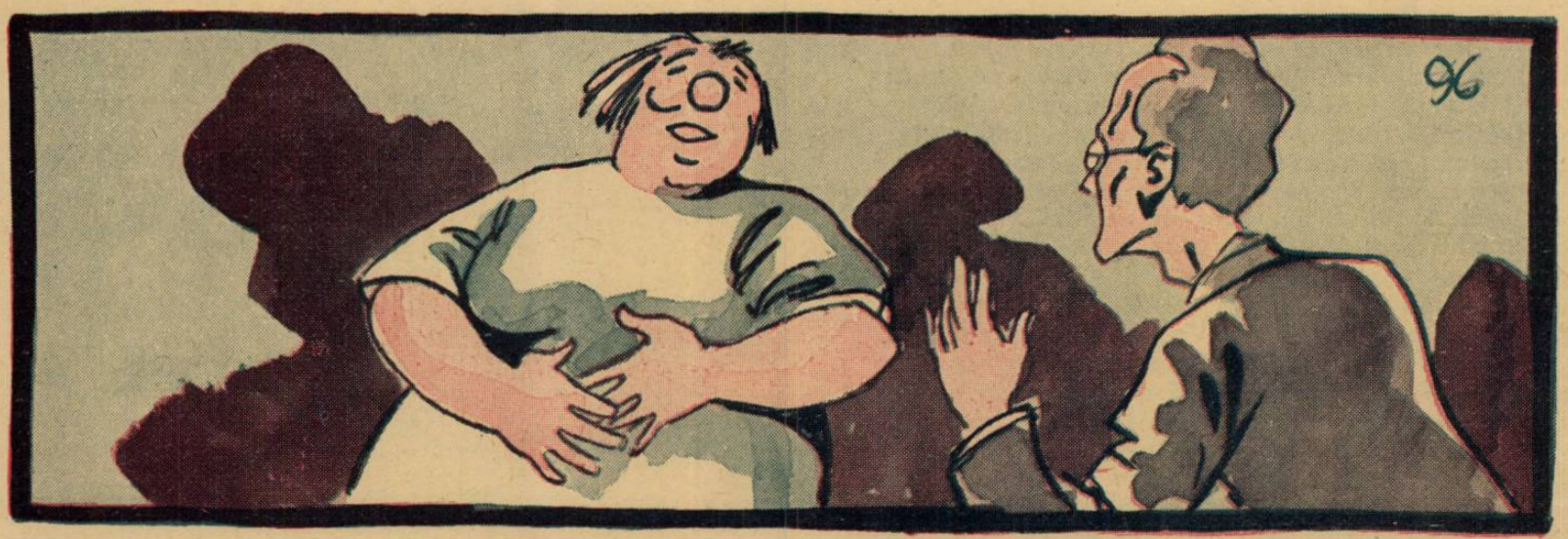

Se sculă deci de la masă,
Merse la bucătărie,
După cinci minute-aduse
De pastramă o felie.

Ba era, rog să mă credeți,
O felie măricică.
„Vrei și tu, întreabă Frosa,
Ca să guști o bucățică ?

— Nici nu pun măcar în gură,
Căci de medic sunt oprit,"
I-am răspuns, iar despre medic
Zice Frosa : „Ce tâmpit !"

Plescăind mereu din buze,
Coana Frosa a mâncat
Bucățoiul de pastramă,
Că nici urmă n'a lăsat.

(Va urma)